

Streszczenie

Temat: Ichtiofauna Zatoki Puckiej – zmiany sezonowe

Autor: Anna Piwoni

Słowa kluczowe: Zatoka Pucka, ichtiofauna, *Neogobius melanostomus*, *Zoarcetes viviparus*, *Platichthys flesus*, różnorodność, liczebność, biomasa, Ryf Mew, Formoza

Rejonem badań jest Zatoka Pucka będąca subregionem zachodniej części Zatoki Gdańskiej. Mierząca 8,6 km Mielizna Rybitwia, rozciągająca się od Kuźnicy w kierunku Półwyspu Cypla Rewskiego dzieli Zatokę Pucką na dwie części: zachodnią - wewnętrzną oraz wschodnią – zewnętrzną (Jackowski 2002). Część wewnętrzna charakteryzuje się małą średnią głębokością 3,13 m (Jackowski, 2002), niewielką dynamiką wody, przewagą piaszczystego dna oraz zasiedleniem przez liczne zespoły roślinne (Skóra 1997). Część zewnętrzna znaj-

duje się pod wpływem bardziej zasolonych wód Zatoki Gdańskiej, a jej średnia głębokość wynosi 20,5 m (Matciak i in. 2011). W celu określenia aktualnego składu ichtiofauny przybrzeżnej, płytkowodnej strefy Zatoki Puckiej, od marca 2010 do marca 2011 w mniej więcej dwutygodniowych odstępach czasu poławiano ryby i poddawano je analizie ichtiologicznej. Narzędzia połowowe, czyli żaki typu mieroża zostały umieszczone w dwóch punktach: w Zatoce Puckiej wewnętrznej po zachodniej stronie Ryfu Mew na głębokości 3 m oraz w Zatoce Puckiej zewnętrznej obok siedziby Morskiej Jednostki Wojskowej „Formoza” na głębokości 6 m. Ze względu na niskie temperatury i pokrywą lodową w okresie zimy oraz wiatry i silne zakwity fitoplanktonu w miesiącach letnich materiał z okolicy Ryfu Mew udało się pobrać jedynie dwukrotnie w lipcu. Dostępność narzędzi połowowych w rejonie Formozy była łatwiejsza, więc próby pobrano tu 14 razy w sumie w 9 miesiącach. W obszarze badań stwierdzono obecność ryb należących do 7 gatunków: *Neogobius melanostomus*, *Zoarcetes viviparus*, *Platichthys flesus*, *Myoxocephalus scorpius*, *Anguilla anguilla*, *Cyclopterus lumpus*, *Nerophis ophidion*. Gatunkiem wyraźnie dominującym pod względem liczebności i biomasy jest babka bycza *N. melanostomus*. Należy ona do gatunków obcych inwazyjnych. Po raz pierwszy w Zatoce Gdańskiej złowiono ją w 1990 roku (Skóra, Stolarski 1993) i przez kolejne lata obserwowano szybki wzrost liczebności tego gatunku (Sapota 2005). Babka bycza występuje w Zatoce Puckiej całorocznie, wpływając na zmianę struktury ichtiofauny tego rejonu. Biorąc pod uwagę liczebność wszystkich pozostałych osobników, z wyłączeniem babki byczej *N. melanostomus*, dominowała stornia *P. flesus* oraz węgorzyca *Z. viviparus*. Różnorodność gatunkowa zależy od pory roku i największa jest wiosną oraz latem.